

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

42

ROČNÍK XVI

číslo 3

Redakční uzávěrka: 18. 9. 2007

MYSLEME NA BUDOUCNOST

Hradecká skupina KVV se účastní všech akcí, které připomínají působení zpravodajské skupiny „Barium“ za II. Světové války. Do místa nočního seskoku tří parašutistů ve Vysoké n/L. přijždíme s květinovou vzpomínkou dne 3. dubna. U bronзовé desky na kapli hřbitova vzpomínáme i při Dni veteránů všech válek dne 11. listopadu v 1.00 hod. Do Žamberka (osada Polsko) k desce na domě „U Žabků“: zajíždíme vzdát čest hrdinům dne 16. ledna. Po prozrazení úkrytu došlo v r. 1945 k likvidaci skupiny, která za svého působení od jara 1944 ve východních Čechách získala 380 spolupracovníků, z nichž během války přišlo 38 o život.

Jak léta plynou a pamětníci odcházejí, zamýšlíme se, jak znalosti o „Barium“ udržet. Proto jsme letos poskytli vedení obce Vysoká n/L. soubor výstřižků z novin pro doplnění archivu. Zúčastnili jsme se i besedy na téma „Poslání paraskupiny Barium“. Obdobně pomáháme i vedení města Žamberk, kde vždy jednou za pět let připravují v osadě Polsko rozsáhlou vzpomínku za účasti občanů, starších i mladých. Společně tak usilujeme o zachování tradic z bojů za svobodu, z generace na další generaci.

kol. Jaromír Mucha

SPORTOVNÍ DEN

KVV Prostějov spořádal pro své členy 26. července setkání se sportovním dnem. Zúčastnilo se jej 20 kolegů a 9 kolegyně. Soutěžilo se v disciplínách – střelba ze vzduchovky, hod granátem na cíl a hod šipkami. Všichni soutěžili s plným nasazením. Hodnoceny byly zvlášť výsledky mužů a žen. Ve střelbě ze vzduchovky mezi muži byli nejlepší kol. Rudolf Zapletal, Jaroslav Jurníček, Jaroslav Ondřejčák, mezi ženami byly nejlepší kolegyně Marie Stará, Pavlína Švancarová, Hana Jugasová. V hodu granátem byli nejlepší kolegové Řepka Miroslav, Zapletal Rudolf, Ondřejčák Jaroslav a kolegyně Petra Švancarová, Pavlína Švancarová, Hana Jugasová. V šipkách bylo pořadí na prvních třech místech Opletal Ladislav, Bartko František, Jurníček Jaroslav, Švancarová Petra, Švancarová Pavlína, Zapletalová Jana. V celkovém hodnocení se umístili muži Jurníček Jaroslav, Ondřejčák Jaroslav, Zapletal Rudolf, ženy Petra Švancarová, Pavlína Švancarová, Marie Stará. Všichni obdrželi diplomy, které předal předseda klubu kol. Starý.

Setkání se uskutečnilo na letišti Prostějov v areálu FALCON AIR s pomocí pana Miloše Sklenky, kterému patří náš dík. S materiálem pro sportovní disciplíny nám pomohli velitele a příslušníci 102. pzp a 601. skupiny speciálních sil. Také jim patří náš dík.

Do rozhodování jednotlivých disciplín se obětavě zapojily kolegyně Stará, Jurníčková, Jeremiášová a kolegové Řepka, Borovský, Jeremiáš. Na vyhodnocení výsledků, určení pořadí a přípravě diplomů pracovali manželé Jugasovi. Všichni tak pomohli k úspěšnému průběhu akce.

kol. R. Zapletal

ŽILINA 2007

Tak opět milí, zralí paragáni,
nastala chvíle, která nám vrací naše mládí.
Touženému setkání jsou tentokrát „na vině“,
naši kolegové ze Slovenska v Žilině.

Pro nás starší, co děkujeme za každé dobré ráno,
jsou tato setkání balzám na těle i duši což je obecně známo.

Teď máme na setkání hned místa dvě,
tradičně už v Prostějově, a nyní v Žilině.

Od Šumavy k Tatrám plné autobusy jedou,
stovky věrných paragánů s dobrou náladou ve zhou.

Žilina nás uvítala nejen sluncem jasným,
ale i zástupci klubů, městské celebrity v čele s primasem.

Druhý den zaujala nás armáda, jak už je zvykem,
vojenskou přehlídkou, ukázkami, vybavením, boj. výcvikem.
Nádherný pohled byl na slavnostní pochod armády a veteránů v jednom šiku,
pod prapory a zástavami, hrde si vykračující před ministrem za voj. hudby ryku.

O volný čas a kulturu postarali se hostitelé skvěle a s přehledem,
nabídlí divadlo i s příjemným společenským večerem.

Ve Vrátné dolině při guláši a vuřtů pečeni,
doplněné libereckým pivečkem, došlo k sbratření.

Chvilce nám tam zpřjemnili i terchovští hudci,
po nich pak nastoupili paragánští pěvci.

Milým překvapením pro nás byly ohně, zářící v dáli,
což byly večerním sluncem ozářené terchovské skály.

Třetí den, jak už se stalo pravidlem byl pracovní.
Zhodnocení klubů, pozdravy a nejlepších členů ocenění.
Slavnostní závěr a oběd jen dokumentoval.

Co nás výsadkové veterány z obou zemí těší nejvíc,
že naše srdce bijí stejně, a že nebylo a není mezi námi hranic!

Na závěr chvála a díky Vám klubům výsadkových veteránů obou zemí,
splnili jste naše velké přání zkrátit dobu na SETKÁNÍ !!

kol. Vojtěch

OPERACE ANTHROPOID

Tak jako v posledních letech tak i letos jsme se 18. června sešli na pietním aktu před kostelem sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze, abychom si připomněli význam operace Anthropoid, uctili hrdinský čin Josefa Gabčíka a Jana Kubiše, kteří provedli atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha a abychom uctili nejen kladením věnců, ale zejména naší přítomností památku československých parašutistů, kteří v tento den, před 65 lety obětovali svůj život ve jméno vojenské cti a svobody.

JAN KUBIŠ

Hlavní aktér atentátu na R. Heydricha za 2. světové války se narodil v obci Dolní Vilémovice, jihovýchodně od Třebíče.

Za jeho hrdinský čin krutě zaplatili všichni jeho nejbližší příbuzní, bratr Rudolf s manželkou, bratr Jaroslav, sestra Františka s manželem, sestry Marie, Vlasta a Jitka a také bratranec Jan Lepš. Všichni byli v říjnu 1942 popraveni v německém koncentračním táboře Mauthausenu.

K 65. výročí smrti Jana Kubiše jeho rodina obec zorganizovala dne 17. června pietní se-

Tohoto pietního aktu se zúčastnili významní představitelé našeho státu, v čele s prezidentem republiky Václavem Klausem. Je potěšitelné, že se tohoto aktu zúčastňují každoročně i početné delegace většiny Klubů výsadkových veteránů z České republiky a zástupci Klubu vojenských výsadkářů za Slovenské republiky. Pokračování měla tato akce ještě u památníku čs. parašutistů v Dejvicích, kde provedla seskoky i skupina vojenských výsadkářů.

Tento rok je sice výjimečný počtem společných akcí, ale i tak byl i letošní 18. červen jednou z možností jak se setkat s přáteli. Kolik takových možností ještě bude?

kol. M. Starý

tkání, při kterém se účastníci poklonili jeho památce u pamětní desky na budově obecního úřadu a uctili i ostatní popravené během 2. světové války u nedalekého pomníku.

V budově obecního úřadu již v roce 1993 zřídili E. Svoboda a V. Maštera vzpomínkovou expozici – Pamětní síň Jana Kubiše, kde návštěvník najde informace o Kubišově rodině, dokumenty o pobytu Jana Kubiše ve Velké Británii i jeho osobní snímky a záznamy.

Pamětní síň je otevřena v úředních hodinách obecního úřadu, nebo dle dohody na tel.: 568 862 160, 724 189 755, 605 595 103.

ODEZVA NA ČLÁNEK NAŠI GENERÁLOVÉ

V roce 1953 jsem nastoupil k 71 vp v Prešově. Zde jsem absolvoval přijímač a už tenkrát mě upoutal velitel praporu tehdy kapitán Josef Mrázek, o kterém se zmíním později. Po přijímači jsem byl vybrán do BVŠ v Košicích. Zde jsem byl zařazen k 1. četě 1. výs. roty a poznal jsem velitele čety tehdy poručík a Josefa Pisku. Od té doby jsme s Josefem Piskou celoživotní kamarádi. Tenkrát v Košicích zjistili, že mám obchodní akademii a tak jsem psal na stroji pro velitele roty Kokšála, ale zvláště pro Josefa Pisku. S Josefem Piskou jsem prožil rok ve škole a on si mně potom vzal k sobě do Prešova. Josef Piska mně dobře znal a věděl, že je na mně spoleh... A tak jsem ani nechodil moc na vycházky, bral jsem dobrovolně služby, za děvčaty jsem nechodil, ani doma jsem divku neměl, a tak mi Josef jednou říká: „Juro, to takhle nejde, ty se neoženíš, a když se oženíš, tak já budu generálem.“ A tak jsme se rozešli, já jsem šel do civilu. Pak jsem byl za dva roky povolán do Prešova na cvičení a hledám Josefa abych mu mohl hrdě ohlásit, že jsem ženatý a tak vlastně Josef tu zátku na generála prohrál. Tak to je trochu veselý a nadsazený úvod.

Ale vraťme se k naší službě u 71. vp, kam jsem se s Piskou vrátil. Jak už jsem uvedl, byl zde velitel Josef Mrázek. On pro nás poddůstojníky zavedl zvláštní režim. Dal nám v padáckárně ušít takové jako důstojnické tašky, museli jsme mít sešit na poznámky, zpracovávat písemné přípravy a každý pátek s námi poddůstojníky měl shromáždění a tady nám zadával úkoly. Velení kpt. Mrázka se i velice líbilo. Zažil jsem s ním dva pěkné příběhy. Jednou jsem vedl výsadkovou přípravu na výs. gorodku a jeden voják (nováček) se bál seskočit na tom zařízení (kladce). Mrázek to zpozoroval a nařídil mi: „Toho vojína zavřít“, tak jsem ho odváděl k DKV, kde bylo útvarové vězení. Jak jsem vojáčka vedl, tak on se rozbrečel, bylo mi ho líto. Ve výcviku se pokračovalo. Nestal jsem se však divit, protože asi za půl hodiny vidím jak velitel Mrázek drží vojáčka kolem krku a vede ho zpět do výcviku a pořád s ním rozmlouvá: „Neboj se, nic se Ti nestane, já Ti to ukážu a přijdu s Tebou!“ Tak se stalo, voják seskočil a bylo po všem. Ostatní jsme jenom „mrkali.“ Inu s vojáky to uměl. Pak byl u útvaru další případ. Jeden voják to už byl mazák, si odjel na dovolenou do Uh. Hradiště a vrátil se opožděně, to vypadalo na pěkný průšvih. Velitel praporu Mrázek to však řešil po svém. Vojáka vyslechl a zjistil, že voják odjel za svou nastávající a tak to s vojákem vyřešil tak, že pro tu jeho nastávající zajistil v závozech kpt. Nálepky práci šičky, sehnal ubytování. Voják slíbil, že bude vzorně plnit úkoly a tak se také stalo. Inu dát vojáka zavřít je jednoduché, ale Mrázek udělal dobrý skutek a u všech vojáků to bylo velmi pozitivně hodnoceno. A tyhle příhody jsem generálu Mrázkovi připomněl na setkání veteránů v roce 1995, a generál Mrázek se divil, jak si to pamatují, a tak jsem ještě dodal, že si také pamatují, jak jeho zástupce npor. Jiří Šolc na nástupu neměl řádně zapnuté femínky u kanad. Ještě si pamatují, že jsem byl svědkem povýšení kpt. Mrázka na majora, byl vhozen do sudu k vykoupání. Pak odjel do Sovětského svazu na školu, a pak už jsem slyšel od Josefa Pisky, že je sekretářem (ved. sekretariátu) ministra obrany. Generál Mrázek byl výsadkářský generál na svém místě.

Když jsem byl ještě v základní službě u roty Josefa Pisky u 71 vp, tak Josef sjednal u velitele 22. vb SNP, že pro jedno velké štábní cvičení dodá pro štáb brigády „posilu“ píše a to jsem byl já. Tak jsem se přemístil k brigádě spolu s kresličem des. Rudou. Připravovalo se velké cvičení, kdy 22. vb měla zajistit velký Podolský most přes Vltavu a drže ho až do příchodu vlastních vojsk. Se štábem jsme se přesunuli na Moravu, konkrétně na Čeladnou. Z Prešova jsem vzeš psací stroj se širokým válečkem a na něm jsem psal různé dokumenty. Psal jsem ve dne i v noci. Úkoly mi zadával především NŠ major Kutín. U něho jsem psal i v noci při svíce a buď mi diktoval, nebo jsem psal doklady již připravené, nebo z poznámek. A ty poznámky měl major Kutín psané těsnopisem a když už usnul, tak se vylekal a říká: „desátníku nepište to, je to psáno těsnopisem, nepřečtete to!“, říká, že těsnopis znám, že jsem se to učil v obchodní akademii a tak jsme došli k tomu, že i on má obchodní akademii, dost jsme si rozuměli. Některé podklady tenkrát zpracovával kpt. Koutecký a nebo nadporučík Cykl a Burget. Všechno se zvládalo a přišlo na psaní posledního hlavního dokumentu, a to byl Rozkaz velitele 22. vb k vysazení. Musím říci, že nikdy v životě jsem tak závažný dokument nepsal. Ale hlavně se hodně spěchalo, dokument se měl vzít, dokonce kurýrním letadlem z Frýdlantu n.O. do Prahy. Nade mnou stál kpt. Jiroušek a pořád na mě: „desátníku piš, už není čas“ a tak se mi rozklepaly ruce a byl tam i nějaký překlep. Pozoroval nás sám velitel brigády pplk. Mansfeld a ten v klidu říká „nechte ho, ať má klid!“, a tak jsem to zvládl. A pak mi pplk. Mansfeld říká: „Kudrno, Vy jste byl tak vytužen, že ani nemáte zabalený padák, tak já Vám dám svoji motospojku a pojedete si to zabalit do sokolovny ve Frýdlantě. Tak přijela motospojka svobodník Hračka a já jsem nevěděl, že je to motocyklový závodník a přeborník ČSR a tak jsem nasedl. Prožil jsem největší strach v životě a zpátky jsem už ani nechtěl jet. Padák jsem stejně nebalil, v sokolovně už b bylo skončeno, a tak mi přidělili padák, který měl jmenovku tuším npor. Peřina. A pak už jsme se připravovali na přesun na letiště do Holešova, odkud měl být start. Ještě však na Čeladné bylo dobré jídlo – dva chody, vepřová a řízek. Velitel brigády všem radí, dobře se najezte, pak nebude nic. Jak jsem tak jedl, přišel si ke mně velitel brigády a říká: „Tak co Kudrno, zvládneme to?“ musím říci, že zcela upřímně jsem mu odpověděl: „Jistě soudruhu podplukovníku, zvládneme, vždyť jsme se dobře připravovali!“ a to byl okamžik, kdy jsem si řekl, že pplk. Mansfeld by mohl být generálem. Na cestě cvičení však byla ještě překážka, počasi se zhoršilo. Tak se připravovala výzva pro letce, aby letěli, že my výsadkáři jsme připraveni a že vyskočíme za všech okolností. Letěli jsme pod bouřkou, byl jsem ve stejném letadle jako velitel brigády. Vyskočili jsme přesně na plochu u Vltavy, když jsem dopadl, tak mě padák tahal jako splašený kůň. Tuším, že tenkrát měl nějakou kolizi kpt. Jiroušek, který přistál na nějakou stodolu a byl zraněn na rukách. Jinak cvičení bylo zvládnuto. Od velitele brigády jsem dostal knižní odměnu, které si pořád velice vážím. S velitelem brigády jsem se ještě setkal na VVP Vihorlat. To jsem byl zařazen do sboru rozhodčích mezi důstojníky. Probíhaly zde bojové střelby. Zde došlo k takové příhodě. Byl jsem na pozorovatelně, kde byl i pplk. Mansfeld. Stříleli také dělostřelci, kterým velel major C. Veliteli brigády se to moc nelíbilo a tak si zavolał majora C. a říká mu: „Vy jste tak salonní dělostřelci, to když dám velení tady Kudrnovi, tak to zvládne. Naposledy jsem se setkal s již plk. Mansfeldem v roce 1989 v Chrudimí, kde ZVO znovu zřizoval 71. vp. Toto setkání mi umožnil přítel pplk. Josef Piska, který zařídil u našeho výsadkového generála Čestmíra Hrbka, abych dostal pozvánku. Gen. Hrbek nás uvítal a staral se o nás. Byli jsme pozváni na ostrou střelbu z pistole, nastřílel jsem výtečně a plk. Mansfeld mi podepsal terč a napsal, že mám stále dobrou mušku. Potom na velkém shromáždění promluvil k přítomným a uvedl, že s výsadkáři se to musí umět, protože v týlu nepříteli jsou zcela jiné podmínky. U stolu jsem seděl spolu s plk. Mansfeldem, jeho paní a také tehdy ještě neznámým plk. Krzákem. Když ukončil projev, tak jsem plk. Mansfeldovi řekl: „Vás měli už dávno jmenovat generálem!“ Plk. Mansfeld se

otočil ke své paní a řekl: „Slyšela jsi co řekl můj četař?“ a byl mile překvapen.

„A tak jsem vlastně jmenoval našeho velitele brigády GENERÁLEM!“

Uvedl jsem, že se svým velitelem Josefem Piskou mám celoživotní kamarádké vztahy – i naše rodiny. Někdy v osmdesátých letech, když byl J. Piska správcem budov, tak se rozrostly vztahy VÚ 8280 a našeho podniku Mars, který jsem zastupoval. Při jedné návštěvě útvaru mi Josef představil mladého výsadkového majora a říká: „Juro, to je Ing. major Fero-František Stavný, velitel našeho útvaru a to bude generál!“, to jsem s radostí vyslechl. S majorem, podplukovníkem, plukovníkem Stavným jsem od té doby také kamarádem a mnohé jsme prožili. Jednou jsem byl také pozván k útvaru na velkou akci a to současně správce armád v seskoju padákem. Obdivoval jsem, jak dobře Fero tuto akci zvládl. Byl jsem rád, že jsem pro tuto akci mohl věnovat pro vítěze věcné ceny. Při nástupu výsadkářů z mnoha států jsem byl hrdý na to, jak tam pplk. Stavný mistrně velel. Mnohokrát jsme se setkali, když byl Fero v různých funkcích v hodnosti plukovníka. Když odešel do civilu pokračovala naše hospodářská spolupráce a Fero mi pomáhal při mých hospodářských jednáních na Slovensku. Tak jak jsem ho poznal, co dokázal, co ví, jaké má jazykové předpoklady, je pro mě generálem. Tak tady se Josef Piska s tou předpovědí na generála trefil, a ostatně vždyť také Fero má vynikající manželku, která může být paní generálovou, to zase potvrdila moje manželka.

V závěru nemohu zapomenout také na plk. Ing. J. Starého, s tím mě seznamil také J. Piska. U kolegy Jindry jsem sice nesloužil, ale přece, on byl naším náčelníkem KVS a tak jsme se hodně stýkali. On mě také povýšil do hodnosti kapitána (výsadkového) a to je něco. Kolega J. Starý vlastně generálem je, protože má tolik veteránů (výsadkářů), že to nemá žádný generál.

kol. Jiří Kudrna

POZVÁNKA

Vážené kolegyně a kolegové, členové klubů výsadkových veteránů, dovolujeme si Vás upozornit, že uplynul zase rok a je čas na bilančování naší činnosti. Dovolujeme si Vás co nejsrdčejší pozdravit a pozvat Vás na výroční shromáždění prostějovského KVV, v počtu čtyř osob z každého KVV.

Výroční shromáždění KVV Prostějov se bude konat **24. listopadu 2007 v 16.00 hod.** v restauraci Haná. Předcházet bude porada předsedů nebo zástupců (max. 2 osoby) regionálních klubů ve 13.00 hod. tamtéž. Na této poradě Vás žádáme o informaci činnosti Vašich KVV v uplynulém období a o záměrech pro příští rok, popřípadě upřesnění termínů Vašich výročních schůzí. Tak jako každá dosavadní společná porada, bude i tato nesporným přínosem pro koordinovanou činnost našich klubů. Součástí shromáždění bude i společenská zábava s živou hudbou.

Jako vždy tradičně proběhne i bohatá tombola, do které mohou přispět sponzorským dárkem Ti, kteří se zúčastní, ale i Ti, kteří se z různých důvodů nemohou tohoto společenského setkání zúčastnit. Zájemci o zajištění noclehů v Prostějově se musí přihlásit nejpozději do 14. listopadu 2007 na kontaktní adrese, písemně, nebo telefonicky na čísla 582 341 050 kol. Čtverák, nebo 582 343 605 kol. Lejssek po 18.00 hod.

Současně Vás žádáme o oznámení počtu účastníků tohoto shromáždění. Předsedové klubů rovněž oznámí, kdo se zúčastní porady předsedů regionálních klubů. Na Vaši účast se těší prostějovský KVV.

výbor KVV Prostějov

Z ČINNOSTI KVV ZLÍN VE II. ČTVRTLETÍ 2007

1. dubna jsme se spolu se členy ČSBS sešli na Lesním hřbitově ve Zlíně u hrobu Ivana Kolaříka, člena výsadku OÚT DISTANCE, který se narodil ve Valašském Meziříčí a svůj život ukončil při pronásledování gestapem 1.4.1942 ve Vizovicích. Vzpomíněli na tragické válečné představa OV-ČSBS Vjačeslav Procházka, který připomněl jeho hrdinství a lásku k vlasti. Účast 20 členů KVV Zlín.

Dne 19. dubna jsme se opět zúčastnili Pietního setkání v Národním památníku PLOŠTINA „Kde selhalo lidství“. Spolu se členy ČSBS, členy Muzea JV Moravy, AČR a spolu s občany obce Drnovice jsme vzpomínali na tragické válečné události dne 19.4.1945, kdy tu za pomoci partyzánského hnutí fašisté zavraždili 27 občanů této podhorské obce, kterou potom vypálili. Dnes tyto válečné hrůza a běsnění fašistů na konci 2. světové války připomíná pomník se symbolickými „Plameny s pomníkem partyzána“, ke kterému občané a početná delegace spolu s našimi členy přináší věnce a květiny.

Dne 24. dubna jsme se už po druhé zúčastnili spolu s představiteli města Uh. Brodu a jeho občany pietních aktů s položením věnců hrdinům

protifašistického odboje – gen. V.B. Lužovi, seržantu J. Stanovskému, npor. V. Kubíčkoví aj. Křivdovi, jejichž pamětní deska je umístěna na čelném místě radnice Uherského Brodu. Čestnou stráž v průběhu tohoto vzpomínkového aktu zde drželi mimo členů KVV, také členové Klubu českých letců z Brna a Přerova, s nimiž jsme navázali při této příležitosti spolupráci. Pak byly položeny květinové věnce u památníku obětem 2. světové války na vojenském hřbitově, kde je pochováno 98 sovětských a 10 rumunských vojáků.

Dne 25. dubna jsme se už po páté zúčastnili pietního aktu osvobození obce Bánov rumunskými vojáky na místním hřbitově s položením věnců, za účasti pracovníků Rumunského velvyslanectví z Prahy. Po skončení rumunské státní hymny, pečlivě nacvičené místními hudebníky jsme se odebrali k nedalekému pomníku věnovanému místním hrdinům obce – parašutistovi Josefu Bublíkovi a letci Fr. Jančovi, kteří položili své životy ve 2. světové válce. Po ukončení této vzpomínkové akce jsme byli pozváni do místního Sportovního klubu na besedu s rumunskými hosty a občany. Na jejich přání jsme jim pak silně zapřáli naši hymnu „Duněj stroje vzduchem...“

Následující den 26.4.2007 jsme se na pozvání představitelů města Kunovice zúčastnili vzpomínkové akce „Osvobození města Kunovice“ s položením věnců k pomníku jejich osvoboditelů, dále jsme navštívili rodný dům parašutisty Jana Hrubého, člena paraskupiny BIOSCOPE, který položil svůj život v pravoslavném kostele sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze s dalšími šesti čs. parašutisty. Do těchto vzpomínkových akcí je zapojena i školní mládež sportovní soutěží „O pohár osvobození města Kunovi“ vyhlášený starostou města Ing. Vařechou.

Dne 3.5.2007 jsme se zúčastnili i odhalení pamětní desky gen. Letectva A. Šiškoví z Otrokovic, legendárnímu válečnému pilotovi 311. čs. perutě.

Dne 4.5.2007 jsme si na pietním aktu připomněli spolu se zástupci magistrátu, ČSBS, Junáky, Sokoly, AČR a občany města Zlína osvobození města Zlína a následně pak 28.5.2007 123. narozeniny prezidenta ČSR Edvarda Beneše u památníku v parku na Benešově nábřeží.

Ve dnech 1. – 3. 6. 2007 jsme se už tradičně na pozvání manželů Plesarových a VETERAN KLUBU Česká Lípa zúčastnili v počtu 23 kolegů X. setkání bývalých příslušníků 71. pěšího praporu čs. parašutistů.

kol. A. Šulák

SETKÁNÍ BÝVALÝCH PŘÍSLUŠNÍKŮ VÚ 1910 LUŠTĚNICE

Ve dnech 24.-26.8.2007 konalo se setkání bývalých příslušníků VÚ 1910 Luštěnice v areálu ASD v Liberci. Za podpory kol. Chromka bylo připraveno výborné prostředí pro toto setkání. Cílem bylo setkat se opět po roce a zavzpomínat na doby minulé. Účast byla 47 osob mimo hostů z Liberce. 25.8. kol. Sadlák z KVV Liberec provedl seznámení s městem Liberec autobusem, který nám zapůjčila 31. chemická brigáda z Liberce. V odpoledních hodinách dle zájmu se uskutečnil výlet na Jěštěd a podrobnější prohlídka města. Ve večerních hodinách se pokračovalo v přátelském posezení a vzpomínání na dobu strávenou v armádě. Celé setkání proběhlo v přátelském ovzduší a výborné náladě. Nutno připomenout, že na průběhu setkání měli zásluhu kolegové Adam a Vimmer hlavně za příspěvek klubu KVV Liberec v čele s kolegou Chromkem, jemuž patřilo i naše poděkování. 26.8. ráno se pak účastníci rozjžděli do svých domovů.

kol. B. Kubíček

ZELENÝ HUMOR

Patří k nám stejně jako výcvikový adrenalin. Dočtám knihu „Úsměvy v barvě khaki“ od gen. M. Vacka. Na str. 96 se zmiňuje, jak významný velitel vb. „Manshold“ v Praze s přáteli bouřlivě oslavoval, až jim ulétěl „speciál“ na Slovensko. Ráno se ve Kbelcích divili co po nich chtějí – ten speciál skutečně spadl a samozřejmě „i s nimi“! Jak černé, proto veseleji.

Přiznávám to, co dodnes neví můj košický velitel kulometky – Běda Kubíček. Měl jsem reprezentovat vv na 1. armádních hrách. Vyčleněný z výcviku, jsem 3 týdny bez kontroly, ale poctivě, dřel na plovárně – vedle kadetky. Dostal jsem 10 dnů a odjel na soutěž do Prahy. „Uměl“ jsem na výkon do 6. místa v republice. Plavalo se ve skále pod Barandovem až posledního den mně uděleného volna.

Jsem na startu. Vystřel a sebejistě bez osměle-

ní skáču do vody. Zabírám, ale co to, stojím na místě a v křeči mě loví pořadatelé z vody. Diskvalifikace! Krátce na to dostávám telegram od velitele vb, že za vzornou reprezentaci dostávám dalších 10 dnů dovolenky. Byl odeslán ještě před startem. Líbíuji si, ale kde je spravedlnost?

Svému veliteli jsem se odvděčil v zimě. V poloamzrzlém Hornádu, v polní výstroji, jsem pro jednotku vyhledal brod. Svaly fungovaly.

kol. Mrdčák

JAK JSEM MĚL ZA TLUMOČNÍKA MINISTRA NÁRODNÍ OBRANY

V roce 1948 do našeho Výsadkového učiliště ve Stráži pod Ralskem přijela na návštěvu delegace z ministerstva národní obrany. To byl sám ministr národní obrany a celá delegace složená ze zástupců všech druhů vojsk. Jako host také gen. Moskalenko, zástupce Sovětské armády. Tuto generalitu pozval náš velitel výsadkového vojska gen. Paleček.

Velitel našeho útvaru mjr. Talášek mě určil jako řidiče, který bude vozit po celou dobu generály a to ministra národní obrany arm. gen. Svobodu, gen. Moskalenka a gen. Palečka.

V určený den jsem odjel s kpt. Černotou se svým autem (Jepp Willys) na křižovatku od Mimoně a čekali jsme na kolonu aut. Z dálky bylo vidět přijíždějící auta (byla to samá Tatra), podíval jsem se na kpt. Černotu, který jen řekl, tak jedem. Tatrovky se zařadily za naším autem a pokračovaly za námi do našeho tábora.

Po krátkém uvítání přišel k měmu autu gen. Paleček, podal mi ruku a za ním přicházel gen. Svoboda a gen. Moskalenko. V tuto chvíli jsem se asi trochu rozklepal, to poznal i gen. Svoboda a pravil „Chlapče co se tak třepěš?“, já jsem odpověděl, pane generále já jsem tolik generálů pohromadě nikdy neviděl. On se jen pousmál a pravil „Představ si nás, jak tu stojíme v nočních košících“, na to jsem se rozesmál. Vzápětí jsme všichni nasedli do auta a jeli na střešnici. Byla to pudová střešnice, kde každý voják musel

po žebříku vylézt na určené místo (asi ve výši prvního patra), odtud kopnul do dveří, hodil granát na terče. Po výbuchu seskočil dolu a zahájil palbu na terče ze samopalu (Sten). Stál jsem nedaleko a tak jsem dobře viděl jak gen. Moskalenko nechal zastavit palbu a osobně šel zkontrolovat a zaškrtávat zásahy. Zdálo se mu, že je hodně střelby a málo zásahů. Pak se otočil na mě, abych také šel provést střelbu. Nebyl jsem tím zaskočen, on si byl asi jistý, že já jako řidič nebudu úspěšný. Provedl jsem přesně to co každý voják přede mnou. úkol jsem splnil velmi dobře a on zase šel kontrolovat moje zásahy. Potom na mě pohlédl a já jsem se jen pousmál. Měl jsem velmi dobrou přípravu v úderné rotě pod velením kpt. Černoty. Po střešnici se celá delegace odebrala na kontrolu našeho ubytovacího prostoru a já jsem zase měl možnost se podílet za jakých podmínek se zde žije.

Generál Moskalenko se mě zase vybral abych mu ukázal kde jsem ubytovaný, kde mám uloženu výstroj, svoje lůžko a ostatní věci. Tak jsem přivedl celou delegaci na střešnici, musel jsem ukázat postel a tak gen. Moskalenko nadzvedl deku a prohlédl prostěradlo (bylo správně špinavé). Prohlédl pečlivě celou místnost a pak se mě zase zeptal, kde jsme ubytováni v zimě. Já jsem mu nerozuměl a tak mi dělal tlumočnicka sám gen. Svoboda. Když jsem odpověděl, že tady, jen zakroutil hlavou a pravil, že teda

jsem dobře otužil. Pak následovalo mnoho dalších otázek, které mi zase překládal gen. Svoboda. Gen. Moskalenko pak byl zvědav jakou máme stravu, a tak mě poslal pro oběd. Podal jsem svůj ešus k nahlédnutí a on lžičí zamíchal polévku (spíše to byla teplá voda). Pak zamíchal krupeto a ptal se kde mám maso. Já jsem odpověděl, že uvnitř a tak zase zamíchal, ale nic nenašel, sem tam se objevila nějaká ta nitka masa z konzervy. Na to mě řekl, že u nich má parašutista 1 kg masa denně. Nevím co mě to napadlo a jen jsem utrousil, že to bych si dal také. Toto zase tlumočil gen. Svoboda gen. Moskalenkovi. Po této události gen. Svoboda nařídil lékařovi z ministerstva, aby mě prohlédl. Musel jsem se svléknout do naha a tak jsem pozoroval jak se por. Ondrovčák pěkně směje. Po prohlídce hlavní lékař informoval gen. Svobodu, že jsem dosti hubený. Totéž konstatovala celá generalita, která byla přítomna. Po skončení této prohlídky a kontroly našeho výcvikového zařízení následovala řada otázek od gen. Moskalenka. Jako kde mám noční košili, v čem chodím na vycházku a mnoho dalších otázek a já jen kroutil hlavou. Prozděl jsem, že košili obracíme na ruby, aby byla čistá když jdeme na vycházku.

Při nástupu nového ročníku si nováčkové mezi sebou říkali „, to je ten desátník, který se zasloužil pro normu L.“

kol. J. Babický

X. SETKÁNÍ VETERÁNŮ VE STARÝCH SPLAVECH

Je to až k nevíře, jak ten čas letí. Ve Starých Splavech, na Máchově jezeře, proběhlo ve dnech 1.-3.6.2007 už desáté jubilejní setkání starých veteránů, zakladatelů poválečných výsadkových jednotek.

Účast byla jako vždy hojná a také počasí bylo celkem rozumné. Letošní setkání bylo o to radostnější, neboť se konalo v roce šedesátého výročí založení výsadkových jednotek.

Vedle již stabilní účasti, navštívili nás hosté z centra výsadkářů – Prostějova – kolegové Starý, Čtverák, Řepka a Jugas. Za slovenské hosty pozdravili naše setkání kolegové Glatter a Zrnko.

Pokud se hovoří o desátém setkání, mluví se pouze o Starých Splavech. Staří veteráni se scházeli i dříve, a to na různých místech naší republiky. Když se však počet účastníků stále zvyšoval, bylo velmi těžké zajistit takový objekt, kde by se dalo sněmovat, stravovat a vyspat. Navíc jak různá rekreační střediska buď zanikala, nebo přecházela do rukou soukromníků, ceny se nehorázně zvyšovaly, což bylo prakticky neúnosné pro peněženky starých veteránů-důchodců.

Kolega Přemek Svozil si vzpomněl, že bývalý příslušník 2. roty v Zákupích – Mirek Plesar, má v pronájmu rekreační středisko ve Starých Splavech, které by splňovalo výše uvedené požadavky. Vytvořil se jakýsi výbor veteránů ve složení Mansfeld, Svozil a Hampl, projednalo se vše potřebné s Plesarovými a jak se říká ruka byla v rukávě. A tak se mohlo první setkání ve Starých Splavech uskutečnit již v roce 1993.

A že naši kolegové vybrali dobře, svědčí tato technická informace. Rekreační areál je situován do borového lesa. Má asi padesátku dřevěných chatek, čtyřlůžkových. Chatky mají vlastní sociální vybavení, WC, umyvadlo s tekoucí vodou. V kuchyně je i lednička a na elektrickém vaříči si můžete uvařit to nejnětější. Tomu všemu kraluje centrální budova, kde je hlavní kuchyně (a vaří zde dobře), prostorná jídelna, společenský sál a dobře zásobovaný bar. V přízemí jsou čisté a prostorné umývárny včetně sprch a centrální WC. Za hezkého počasí je možno posedět si pod slunečnicí na prostorné verandě. A to vše za velmi přijatelnou cenu.

Vraťme se však zpět do dějin setkání ve Starých Splavech. Ta první se konala vždy jedenkrát za dva roky. Počet účastníků se však nadále zvyšoval a rapidně rostla i obliba. A tak na přání účastníků přешlo se na setkání každoroční. Díky manželům Plesarovým, kteří nesli veškerou tíhu organizace na svých bedrech, stala se tato setkání velkým svátkem všech výsadkových veteránů.

Nutno podotknout, že naše setkání ve Splavech neměla nikdy v úmyslu konkurovat setkáním v Prostějově, či Chrudimí. Jak známo, chlap je vojákem až do své smrti a proto se s hrdosťou podívá na život, výcvik a vybavení svých mladších kolegů. Při ukázkách seskoků se jeho myšlenky přenesou do dávných dob, kdy i on stával ve dveřích tehdejší Dakoty připraven k výskoku.

Podíváme-li se do prezenčních listin v Prostějově, Chrudimí i ve Splavech, nacházíme tam vždycky stejná jména. Jde jen o to, že setkání ve Starých Splavech je jakési oddychové, prostě náplň je odlišná. Jde o kamarádské posezení, chcete-li pokecání, na kterém se proberou veškeré „boje“, staré události, vzpomínky na všechno možné i nemožné. Zajdeme si k jezeru a přes vrcholy stromů zamíříme svůj pohled do míst, kde tušíme Zákupy, Stráž či Hradčany, tedy do míst, kde se rodily naše výsadkářské ideály.

Večer si při rytmu tanga (na víc už nestačíme) zatančíme se svými manželkami. A samozřejmě popijeme nějaké to pivečko.

Jedním z hlavních bodů letošního setkání byla i kolektivní návštěva Zákup, města vzniku výsadkových jednotek, kde na místním náměstí byla odhalena pamětní deska k šedesátému výročí této události.

Rád bych však chtěl libereckým poděkovat jménem účastníků setkání ve Splavech. Jejich akce byla opravdu důstojným vyvrcholením oslav 60. výročí. A zvláštní dík patří předsedovi KVV Liberec kolegovi Chromkovi.

A jaký bude další osud setkání ve Starých Splavech? Je pravdou, že ten neúprosný pří-

rodní zákon nešetří nikoho z nás veteránů. Stárneme, slábneme. Různé nemoci a neduhy si nás podávají jak chtějí. Pro mnohé z nás je stále složitější nějak se na tato setkání dobelhat. Ale, my jsme stále ještě výsadkáři, a tak se jistě dobelháme i příští rok.

Horší je ovšem ta skutečnost, že stejně s námi stárnou i naši hostitelé, manželé Plesaroví. Také pro ně je stále obtížnější a těžší zvládnout to, k čemu my, běžní účastníci přicházíme jako k hotovému. Tím více jim musíme za vše poděkovat a být vděční za jejich snahu a obět, kterou nám přináší proto, abychom my, ostatní se mohli scházet a být tady šťastní.

kol. Miloš Hledík

PŘÍSPĚVEK DO ZPRAVODAJE

New York, koncem srpna. Je nesnesitelné horko. V kancelářích, v bytech i ve vlakových soupravách metra běží klimatizace naplno. Ve vagonu na trase „M“ směrem na Manhattan je plno. Souprava zastavuje ve stanici Myrtle avenue a do vagonu vstupuje skupina cestujících, na které působí přechod z horka do klimatizovaného prostředí očividně příjemně. Ve skupince osob je i muž, který silně napadá na nohu a opírá se o hůlku. Je mu něco asi přes šedesát, střední postavy, nakrátko střižené vlasy, ale ramena a ruce má jako kulturista. Sotva se zavou dveře, muž jasným hlasem spustí: „Dobrý den dámy a pánové, jsem Vietnamský veterán, bývalý příslušník námořní péchy. Byl jsem těžce raněn v bitvě u Khe Sanh. Musel jsem podstoupit několik operací. Byl bych Vám velmi vděčen, kdybyste mi poskytli pár centů na sendvič a drink a pomohli mi tak zmírnit moji neradostnou situaci.“ V jeho ruce se objevuje plastový kelímek, do kterého mu cestující hází drobné. Veterán se dává do hovoru s mužem, odhaluje tričko a pod ním je vidět několik zahojených hlubokých jizev. Dole pod nohavicí má znetvořenou nohu. Taky jsem mu poslal tři dolary, které cestující podávali z ruky do ruky až do plastového kelímku. Mariňák zřejmě tolik nečekal a ptal se muže kdo mu to posílá. Načež ten ukázal na mě se slovy „Tento ctihodný gentleman ...“, veterán mi poděkoval. Musím se přiznat, že mi bylo trapně.

Očekával jsem, že vietnamská válka už upadá v zapomnění, ale porážka zanechala v srdci některých amerických občanů hluboký šrám. Dřít úspěchy v bitvách a celková porážka je přetřásána často v televizním kanálu „History“. Je někdy dojemné vidět, jak v létě v parku na trávníku se společně opírají zády o strom, starý, zarostlý šedivý hipies se všemi těmi korálky a pacifistickými plackami, a z druhé strany stromu vietnamský veterán ve staré vojenské blůze se jménem a odznaky příslušnosti k jednotce. Přitom jsou zhruba stejně staří a emoce? Ty dávno vyšuměly v propadlšti času.

V září roku 2005 jsem byl za svými dětmi v New Yorku.

kol. J. L.

VZPOMÍNÁME

• Dne 3. dubna letošního roku jsme se rozloučili s kol. **Miroslavem Uhlířem**, jenž odešel náhle ve věku svých nedožitých 60 roků. Za několikikanásobného průletu sportovních letadel brněnského aeroklubu nad brněnskou obřadní síní v Bohunicích, byl pozdraven všemi kamarády z brněnského letiště, kde působil celá svá sportovní léta.

Mirek, jenž miloval život, byl neustále obklopen přáteli, kamarády a svojí rodinou, byl společenský typ a jeho největším celoživotním koníčkem byl parašutismus, kterému věnoval veškerý volný čas, v mládí jako aktivní sportovec a přitom jako mezinárodní rozhodčí a organizátor sportovních soutěží.

Na svém kontě měl 2500 seskoků, byl držitel zlatého odznaku para se 2 diamanty a byl dlouholetým členem a později předsedou Sportovní parašutistické komise Aeroklubu ČR, byl mezinárodním rozhodčím parašutismu a dlouholetý organizátor brněnské para soutěže o veletržní pohár, která byla výjimečná svými nočními seskoky na přesnost přistání. Na několika mistrovství světa a Evropy v parašutismu reprezentoval ČR jako rozhodčí. Podílel se rovněž na organizaci Evropského poháru para v ČR a díky jeho zkušenostem a podpory bylo českým parašutistům uznáno několik světových rekordů.

V tomto roce ho mezinárodní parašutistická komise nominovala jako mezinárodního rozhodčího na Mistrovství světa v klasických disciplínách v Chorvatsku. I když byl pracovně vytížen zúčastnil se mnoha para soutěží v ČR, na Slovensku, v Německu, Belgii, Rakousku a Polsku. Zde všude byl uznávaný odborník

a dobrý kamarád. Svým jednáním se plně zasloužil o dobrou propagaci českého parašutismu v zahraničí. Hovořil plyně několika jazyky a to mu otevřelo dveře k přátelství, kamarádům a kolegům po celém světě. Svě odborné zkušenosti a znalosti uplatnil i v armádě, kdy byl v 80 tých letech cvičen u 4. průzkumného praporu na funkci náčelníka výsadkové služby a v důstojnické funkci byl pro tuto funkci zařazen k hloubkovému průzkumu.

Mirek měl velké a otevřené srdce, jeho největší radostí a potěšením mu byl vnuk Mireček a jak sám říkal Mireček třetí, o to méně se věnoval svému srdci, které ho v poslední době zrazovalo, ovšem nevěnoval těmto varovným signálům větší pozornost, až mu náhle a nečekaně vypovědělo službu na jeho milované chaloupce v krásném údolí říčky Třebůvky. Tak jsme ho všichni znali a tak navždy zůstane v našich vzpomínkách.

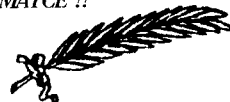
Míro, čest Tvoji památce. Přátelé veteráni.

• Dne 21.7.2007 ve věku 64 let při tragické nehodě zemřel **Jiří Kraus**, člen KVV Chrudim.

• Dne 31.8.2007 ve věku nedožitých 78 let zemřel **Jaroslav Zelinger**, člen KVV Zlín.

Byl jedním ze zakládajících členů zlínského klubu. Po dobu devítiletého trvání klubu byl členem výboru a to ve funkci kronikáře, kde dosahoval velmi dobrých výsledků (v soutěži kronikářů v ČR a SR dosáhl velmi pěkného umístění na 2. místě).

ČEST JEJICH PAMÁTKE !!

GEN: ALFONZ KOLÁŘ

nar. 2. 8. 1924 ve Stropkově

Dlouhá léta ho bylo vídat u všemožných soutěží v seskoku padákem doma i v zahraničí. Jako mezinárodní rozhodčí FAI (Mezinárodní letecká federace) býval členem mezinárodní jury na mistrovstvích Spřátelených armád.

Parašutistou se nestal z nějaké touhy po hrdinství, ale vlastně ze zoufalství, jak říká. V poválečné euforii, kdy mladí lidé uvažovali, co nejlepšího by měli dělat pro republiku, která se zvedala z válečného rozvratu, se rozhodl jít do armády, aby jí mohl hájit se zbraní v ruce, kdyby bylo třeba. V dubnu 1947 nastoupil do poddůstojnické školy v Dolní Loučce u Uničova, k náhradnímu leteckému praporu, ale tam své ideály brzo ztratil. Hledal únik a tu ve druhé polovině sedmačtyřicátého roku přišel nábor k výsadkovým jednotkám. Vůbec nevěděl, co to je. Začal tedy pátrat a zjistil, že to jsou parašutisté. No dobře, všechno bude lepší než Dolní Loučka. Přihlásil se prošel prohlídkami v Ústavu leteckého zdravotnictví, byl schopen. Dobrovolníci se sjížděli ze všech stran v Kolíně na nádraží a vyměňovali si názory: u výsadkářů budou letadla hangáry, padáky, paráda! Ale přišli do Zákup, a tam žádné letiště, žádná letadla, jenom kopečky okolo, místo padáků vyfasovali lopaty a krumpáče a jali se na zelené louce budovat ubytovací prostory a výcviková zařízení.

Civil si oblékl 1. dubna 1949. Pracoval ve Zlíně na výrobě pneumatik a jak tak šel jednou po městě, hrklo v něm: uviděl dvě děvčata v červených výsadkářských baretech! Honem chtěl vědět, co jsou za, ale jak to tenkrát bylo utajené, nic se nedověděl. Nicméně mu to nedálo, začal pátrat, co to vlastně je, až jednou potkal pochodující četu chlapců a děvčat v baretech. Dal se za nimi až na cvičiště a oni tam začali zpívat Dunš stroj vzduchem...! Tak konečně zjistil, že to jsou sokolští parašutisté, ale aby se k nim dostal, dalo mu to ještě hodně běhání. Na Sokole na něj koukali přes prsty, co kdyby byl nějaký vyzvídající diverzant! Přinesl i vojenskou knížku, aby dokázal, že je výsadkář v záloze, četař. Nakonec se přece jen dozvěděl, kde mají zlínský výsadkářský kancelář. A že to má na starosti nějaká Adéla Macháčková, mistryně ve vrhu koulí. Byl přivítán s radostí, protože výcvik jako jediná instruktorka nestačila, a proto

jí musely pomáhat dvě instruktorky až z Prahy, Vlasta Rybářová a Jiřina Hřbková. Skutečného výsadkáře jim poslalo samo nebe. To bylo někdy v druhé polovině roku 1949. Když Adéla na podzim roku 1950 odjela do Ameriky převzal vedení para oddílu ve zlínském kraji. Ze Zlína rukovali tou dobou první vycvičení branci, Honza Michánek, Ludvík Dvořáček, Ota Žáček a další. A Kolář vedl výcvik a vykonával funkci krajského velitele jako aktivista až do 1.1.1952, kdy parašutismus přešel ze Sokola k Dosieru a kdy se stal placeným krajským instruktorem. Vydržel u toho až do 1.1.1980, kdy se stal důchodcem.

A jaké byly začátky, když se vojáci od 71. praporu vrátili do civilu a začali v Sokole cvičit brance? „Zase jsme začínali na zelené louce,“ vzpomíná Alfonz Kolář. „Nebyli instruktoři, nebyl materiál, nebyly padáky, letadla. Když jsme pak začali skákat s ručním otevíráním, dohromady nic jsme o tom nevěděli. Byl tehdy jen nějaký plakát, jak je to s obtékáním vzduchu, to bylo všechno. Jediný, kdo nás něco naučil, byl Slovák Vlado Hložka, který měl na tehdejší dobu už dost vlastních zkušeností ze seskoků s výdrží (na Slovensku se začalo skákat s padákem už nedlouho po skončení války), a který začátkem padesátých let vedl několik kurzů volného otevírání. Až v roce 1954 došlo k zásadnímu pokroku: na žádost Svazarmu přijel do Československa vynikající sovětský instruktor Dimitrij Žornik, který nás učil základy aerodynamiky a sportovního parašutismu. A my jsme už rok na to, v roce 1955 na II. Mistrovství světa ve Francii, byli druží, hned za sověty a na III. Mistrovství světa v Moskvě jsme se stali mistry světa – Koubek, Maxová i družstvo mužů.“

Ta naše generace, a patří k ní zejména záložníci výsadkového vojska, je dnes v našich klubech výsadkových veteránů. A mně mrzí, že se v nich málo mluví o dělném lidu výsadkového vojska, zejména o těch vojácích, poddůstojnících i důstojnících v záloze, kteří pomáhali budovat sportovní parašutismus a dotáhli ho na světovou úroveň. Vždyť většina placených instruktorů v aeroklubech a všichni inspektoři byli záložníci výsadkového vojska. A právě oni ve Svazarmu zabezpečovali dorost pro reprezentaci naší země až u dresch Dukly, nebo se státním znakem – to vždycky byly spojitě nádoby.

I když Alfonz Kolář zůstal poddůstojníkem, i když pracoval mimo armádu, jeho celoživotní obětavá práce pro výsadkové vojsko i pro své-

tové renomé našeho sportovního parašutismu je nezapomenutelná. Byl vždycky mimořádně obětavý, pracovitý, čestný a přímý – i ve své poslední „výsadkářské“ funkci předsedy KVV Zlín, kterou zastával řadu let a pro jehož „čest a slávu“ nepřestává pracovat.

kol. Daga Minkewitzová

VÝTKA

Ve Zpravodaji č. 41 byl uveřejněn článek nazvaný „Začátky vojenského zpravodajství“ od kolegy Františka Pokorného.

K tomuto článku nám poslal vyjádření kol. Ing. Alois Klindera, CSc., bývalý velitel VÚ 7374, tedy roty zvláštního určení. Abychom uvedli věc na pravou míru, rozhodli jsme se několik připomínek z tohoto dopisu citovat.

Například: „Článek obsahuje řadu stylistických a výrazových nešikovností a uváděná sdělení se naprostou většinou odchylojí od historických zkušeností a jsou náhodnou kompilací neutříděných a nepřesných vzpomínek a nepravd. Vytvářet dojem, že asi 70 vojáků nemělo kdy a s čím cvičit, neměli málem co k jídlu a strádali téměř ve všem, je prostě absurdní.“ Jeden argument proti stojí za zmínku. Tito vojáci, příslušníci VÚ 7374, se na celoarmádní soutěži průzkumných družstev po roce výcviku umístili druhí, přičemž jediným vojákem druhého ročníku byl velitel družstva. Všechny ostatní soutěžící jednotky se skládaly z vojáků obou ročníků, převážně však vojáků druhého ročníku. Kolega Klindera dále píše: „Domnívám se, že vydavatel Zpravodaje nese odpovědnost za pravdivost uváděných sdělení. Mám za to, že příspěvatel, včetně kolegy Fr. Pokorného, by měli počítovat při nejmenším stejnou odpovědnost za to, co k uveřejnění nabídnou.“ Tolik k dopisu kolegy A. Klindery.

Protože v době řešení tohoto případu byl autor původního článku, kol. Fr. Pokorný již delší dobu hospitalizován v nemocnici, neměli jsme možnost získat jeho vyjádření. Musíme se však přiklonit k názoru kol. Klindery, že článek byl pojat hodně negativisticky. Plně se ztotožňujeme se závěrem jeho dopisu o naší odpovědnosti, ale i odpovědnosti příspěvatelů. Mnohdy však nemáme možnost si skutečnosti ověřit. Za nepřesnosti ve zmiňovaném článku se omlouváme.

Redakční rada

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

3. ročníku MEMORIÁLU ZAKLADATELŮ VÝSADKOVÉHO VOJSKA - Chrudim 15.9.2007

Číslo hlídky	Příslušnost	DISCIPLINY										Součet pořadí	Celkové pořadí
		Orientační závod		Vzduchovka		Hod granátem		Lanové překážky		Samopal			
		čas	pořadí	body	pořadí	body	pořadí	čas	pořadí	body	pořadí		
1	PROSTĚJOV	0:48:42	3	10	10	14	5	0:05:38	4	76	2	24	4.
2	PLZEŇ	0:55:30	6	8	11	5	9	0:02:51	1	73	4	31	5.
3	BRATISLAVA	1:48:51	12	18	5	1	11-12	0:13:04	9	74	3	40.5	10.
4	ZLÍNA	0:51:06	4	8	12	8	3	0:13:21	11	69	5	40	9.
5	LIBEREC	0:57:21	8	24	2	12	6	0:12:39	8	35	11	35	6.
6	BRNO	0:54:06	5	26	1	1	11-12	0:13:56	12	35	12	41.5	11.
7	LUŠTĚNICE	0:58:10	9	14	7	16.9	3	0:04:00	2	78	1	22	2.
8	CHRUDIM	0:32:42	2	15	6	25	1	0:11:50	7	63	7	23	3.
9	HOLEŠOV	0:55:36	7	13	8-9	11	7	0:10:08	10	61	9	41.5	12.
10	ZLÍN	0:30:24	1	22	3	16.8	2	0:04:25	3	60	10	19	1.
11	PRAHA	1:14:50	11	21	4	3	10	0:11:40	5	64	6	37	8.
12	PISEK	0:59:38	10	13	8-9	15	4	0:11:17	5	61	8	35.5	7.
13	PROSTĚJOV - mimo soutěž	0:31:20	-	23	-	17	-	0:01:56	-	61	-	-	-

Dne 15.9.2007 se v Chrudimi v rámci oslav 60. výročí založení výsadkového vojska uskutečnil 3. ročník Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska. V tomto čísle Zpravodaje zveřejňujeme výsledkovou listinu, a pokud se týká bližšího komentáře věříme, že pořadatelé KVV Chrudim v dalším čísle uvede další podrobnosti.

redakční rada

ŽILINA SE OTŘÁSALA POD KROKY ZKUŠENÝCH VÝSADKÁŘŮ

Na dvě noci vystřídali vysokoškoláky na jejich kolejkách v Žilině tři stovky výsadkových veteránů z České a Slovenské republiky, kteří sem přijeli poslední červnový víkend na setkání. Toto setkání proběhlo pod záštitou ministra obrany Slovenské republiky Mgr. Františka Kašického a primátora města Žiliny. Pozvání přijal a osobně se akce zúčastnil i místostarosta města Prostějova Miroslav Pišťák, který je velkým příznivcem veteránského hnutí a výsadkářů vůbec.

Toto setkání se odehrálo na Slovensku v době, kdy si připomínáme 60. výročí vzniku speciálních jednotek a 95. výročí narození příslušníka skupiny ANTHROPOID Josefa GABČÍKA, která spáchala 27.5.1942 atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha.

Právě jméno tohoto parašutisty hrdě nese ve

svojem názvu i hostitelský útvar – 5. pluk speciálního určení v Žilině. Program setkání byl nesmírně nabitý. Mezi nejzajímavější okamžiky setkání určitě patřilo i předvedení repliky bojové zástavy 2. čs. paradesantní brigády, jejíž originál nebyl nikdy nalezen.

I osobní přítomnost ministra obrany SR Františka Kašického dala slavnostnímu nástupu patřičnou váhu a důležitost.

Všem přítomným pak pan ministr vyrazil dech, když si v rámci ukázek dokonce dvakrát osobně vyzkoušel slánění ze cvičných stěn. Při slavnostních příležitostech bylo předáno spoustu ocenění a vyznamenání. Mezi vyznamenanými mj. nechyběli ani příslušníci Klubu výsadkových veteránů Prostějov v čele s jejím předsedou plk.v.v. Jindřichem Starým.

Celé setkání probíhalo v naprosté přátelské a kamarádské atmosféře. Na všech bylo vidět, jak se vzájemně rádi po delší době vidí a bylo cítit, že nikoho nedělí hranice, ani jazyk.

K dobré náladě určitě přispěla i lidová hudba z Terchové. Setkání bylo zakončeno v neděli po slavnostním zasedání veteránů výsadkového vojska slavnostním obědem.

Slyšet zpívat masu lidí svoji výsadkovou hymnu „Duní stroje vzduchem...“ Je obrovský zážitek a zodpovědně se dá říci, že nám při jejím zpěvu běhal mráz po zádech.

Je dobře, když existují kluby, které etf a rozvíjejí tradice a objasňují podrobněji historii. Kluby vojenských výsadkářů ve SR a Kluby výsadkových veteránů v ČR jsou naprostým příkladem takové činnosti a jejich aktivity jsou pro další generace neocenitelné a mají své opodstatnění. *kol. Michal Mucha*

DOPIS KOLEGY Š. HAVIARA

Ačkoliv jsem nepatřil k výsadkářské elitě, přesto se hlásím k této elitní součásti československé armády, neboť jsem s červenným baretem sloužil u 22. výsadkové brigády v Prostějově v letech 1967-69 a to v technické funkci u výcvikového praporu, kterého velitelem byl pplk. Opletal, na kterého s úctou vzpomínám. Stejně vzpomínám na další kolegy tohoto praporu jako Verncr, Chromek, Pospíšil, Krejčí, Hrbek a další.

Co mě přivedlo k napsání tohoto příspěvku? Jsem už také v důchodu a bydlím v Holešově, kam jsem přešel v roce 1969 po reorganizaci výsadkové brigády na vojenskou školu. U této školy jsem se setkal a spolupracoval s mnohými bývalými výsadkáři jak z Prostějova, tak z Holešova. Vzpomenu aspoň některé: Mirek Chaloupek, Štefan Gončár, Jozef Adámek, Jaroslav Bílek, Mirek Hanáček a další. Zvláště vzpomenu na Milana Blažka se kterým jsme na jednom pracovišti vyučovali technickou přípravu. Do Holešova přišel o něco později než já. Až do roku 2004 jsme spolu prožili řadu krásných i těžkých období. Bohužel, Milan v nedožitých 60ti letech tragicky zahynul i s manželkou. Od Jarý Bělka dostávám pravidelně od letošního roku, Zpravodaj Klubu výsadkových veteránů při VÚ 8280 Prostějov, který vždy přečtu do posledního písmene. Nepamatuji si tolik kolegů z Prostějova, jako jím, kteří sloužili déle a proto jsem ani nebyl na setkání zván. Až nyní jsem byl předběžně pozván na letošní setkání do Chrudimi, kde má dokonce sportovně reprezentovat veterány.

Dle oblasti ve které žiji bych spádově patřil ke KVV Zlín. Přesto je mi divné, že takový klub není založen v Holešově, kde žije početná skupina bývalých výsadkářů a nejen důstojníků a praporčíků. Zaznamenal jsem, že v Holešově už došlo k setkání bývalých příslušníků holešovského výsadkového pluku, avšak nelíbí se mi, že dochází k separaci bývalých výsadkářů podle politické orientace. Sám jsem se do převratu politicky neangažoval a ani jsem nebyl členem strany, přesto se k tomuto období, kdy jsem sloužil u výsadkové brigády hlásím, neboť to byla služba těžká, náročná a nebezpečná, ale krásná. Každý ve službě zažil jak příjemné, tak těžké chvíle. A velice živě si pamatuji na svůj výsadkový výcvik, seskoky a vůbec na službu. Neměl jsem vyložené nepřítel se kterými bych se nerad setkal, naopak s mnohými bych se rád setkal a zavzpomínal. Proto se na setkání v Chrudimi, pokud nedojde k nějaké překážce, těším a tímto také pozdravuji všechny, kteří si na mě vzpomenu a pamatují si mě.

Rád bych navázal kontakt přes internet: stefanhaviar@tiscali.cz

PŘEDSTAVUJEME NOVÉHO VELITELE 601. skupiny speciálních sil v Prostějově

Podplukovník gšt. Ing. Milan KOVANDA nastoupil po absolvování vojenského gymnázia v roce 1988 na Vysokou vojenskou školu pozemního vojska ve Vyškově, kde vystudoval průzkumný obor. Během služby u 22. výsadkové brigády v Prostějově prošel funkcemi od velitele skupiny, přes velitele odřadu až k funkci velitele roty.

V roce 1999 stál v čele roty speciálních sil, která byla předurčena pro spojenecké velení NATO. O dva roky později byl vyslán na alianční velitelství, kde působil jako vedoucí starší důstojník pro speciální operace sboru rychlé reakce ARRC.

V roce 2006 se stal zástupcem velitele 601. skupiny speciálních sil. V prosinci loňského roku pak převzal velení tohoto elitního útvaru.

Milan KOVANDA má za sebou řadu kurzů v České republice a v zahraničí. Za všechny jmenujme zdokonalovací kurz pro zpravodajské důstojníky ve Fort Huachuca v Arizoně v USA, kurz krizového řízení státu a kurz Generálního štábu AČR na Univerzitě obrany. Může se rovněž pochlubit bohatými zkušenostmi ze spolupráce se speciálními silami především USA, Velké Británie, Itálie a Francie. Zúčastnil se také dvou zahraničních misí, a to v Kosovu a v Afghanistanu.

Dne 24. srpna 2007 byl povýšen do hodnosti plukovníka.

PO 60-TI LETECH OPĚT V ZÁKUPECH

V sobotu 2. června 2007 se v odpoledních hodinách sešli na zákupském náměstí Svobody zakládající příslušníci 71. pěšího praporu čs. parašutistů s paraveterány KVV ČR a SR, aby společně vzpomněli 60. výročí vzniku prvního výsadkového útvaru čs. armády. Ten vznikl v Zákupích 1. října 1947.

Oslava byla zahájena s typicky vojenskou přesností ve 14.30 hod. nástupem přítomných výsadkových veteránů. Po premiérovém defilé klubové zástavy KVV Liberec doprovázené čestnou stráží vojáků 31. chemické brigády z Liberce zazněly hymny SR a ČR. Přítomně uvítal za pořádající KVV Liberec jeho předseda plk.v.v. J. Chromek. Mezi čestnými hosty byli mj. hejtman Libereckého kraje p Skokan, poslanec PS parlamentu ČR Ing. J. Raninec, starostka města Zákupy M. Hudáková, ředitel odboru speciálních sil AČR brig.gen. Ing. Ondřej Páleník, ředitel Krajského voj.velitelství v Liberci plk. Ing. J. Kulovaný, velitel 22. výsadkové brigády z let 1954-1970 plk.v.v. F. Mansfeld, vedoucí delegace výs. veteránů SR F. Glatter a další.

Reprízu vyhlášení historicky prvního rozkazu tehdejšího velitele výs.vojska plk. K.Palečka ze dne 1.10.1947 přednesl úřadující prezident KVV ČR plk.v.v. Ing. J. Starý. Pamětní medaile KVV ČR převzali bývalí příslušníci 71.pvpr – občané města Zákupy – J. Hruška aj. Haman.

Hlavním bodem programu bylo odhalení pamětní desky, připomínající působnost 71. pěšího praporu čs.parašutistů v Zákupích v letech 1947-1952, kterou provedli za generaci

bývalých výsadkářů plk.v.v. F.Mansfeld a za generaci současných výsadkářů brig.gen. Ing. O.Páleník. Slavnostní akt odhalení byl provázen sborovým zpěvem hymny výsadkářů „Duní stroje vzduchem...!“

Společné setkání výsadkových veteránů a početné skupiny občanů Zákup a okolí bylo zakončeno seskokem výsadkářů libereckého paraklubu přímo na zákupské náměstí.

Celou akci zhodnotil Českolipský deník 4.6.2007 slovy zákupského kronikáře: „Mé dojmy z této akce jsou velmi hluboké, chvílemi jsem byl dojat, když jsem viděl soudržnost i po tolika letech.“ *kol. Chromek*

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. **Neprodejně.**

Kontaktní adresy:

Ing. Jindřich STARÝ – předseda

Dětkovice 26, 79804 Určice, tel. 582357311

Ing. Jindřich ČTVERÁK – místopředseda

předseda redakční rady

B.Šmerala 15, 79601 Prostějov, tel. 582341050

František LEJSEK – člen výboru

Šárka 24, 79601 Prostějov, tel. 582343605

Bankovní spojení:

Účet 188 989 286, kód 0300

Graficky zpracovalo a vydalo
Oddělení polygrafie CGeoZ Olomouc

Uzávěrka Zpravodaje č. 43 je 10. 2. 2008